

Н. Казминъ.

Какъ тѣ си моделираха.

(Разказъ).

Разплакалъ се въ ржцѣтъ на слугинята малкиятъ Славчо. Мжчно му е въ кухнята, протяга ржцѣ къмъ вратата да го носи въ другата стая.

А на слугинята не ѝ се иска да излѣзе: на огъня е турила млѣко да ври.

— Не плачи, не плачи, Славчо! Гледай какъ гори огънятъ. Вижъ, вижъ, млѣкото се надува! Слушай азъ ще ти попѣя:

Тра-ла-ла, тра-ла-ла!...

Отишла мома въ гора.

Тра-ла-ла, тра-ла-ла!...

Сладки гжби си нашла.

А на Славча не се и слуша. Знае той, че въ съседната стая Колю, Борисъ и Анка играятъ. Иска и той да отиде при тѣхъ. А слугинята го размумва:

Ей сега, ей сегичка ще идемъ! Не викай, Славчо, почакай!

Проклетата дѣтска капризность! Колко дѣца е виждала слугинята Акулина, — и свои, и чужди, а таква „упорито“ дѣте не е виждала. Каквото поиска — ще го направи. Минутка не чака.

Най-послѣ млѣкото се сварило. Слугинята го снела отъ огъня и го оставила да изстине.

— Да вървимъ сега. Да идемъ при батя и кака... Какво сж се смълчали, та не се чуватъ? Да не сж